

som det er oplyst af den ærede foregaaende Taler, at de gør, men værre er det, at de ogsaa skal have Lov til at indkalde Folk, som har aftjent deres Værnepligt og er færdige dermed, Maaneder efter og sætte dem i den militære Arrest for en Forseelse, om hvilken der alt var foretaget Afhøring ved den civile Ret. Der var ikke nogen som helst Grund til at fare saaledes frem. Hvis Dommeren i Silkeborg havde haft nogen Mistanke om, at man stod overfor en Forbryder, en Mand, som var skyldig i det Forhold, hvorfor han var sigtet, og overfor hvem det gjaldt om at skride kraftigt ind, vilde det utvivlsomt være blevet gjort, selv om det kun drejede sig om en gammel Militærkappe, men det skete ikke. Senere har det vist sig, at den unge Mand, som er gift og bosiddende i Nærheden af Silkeborg, af dem, som kender ham, faar det bedste Skudsmaal. Sognepræsten og Sognefogeden i hans Sogn giver ham følgende Attest, som blev vedlagt den Klage, der blev indsendt til Forsvarsministeren: „Undertegnede, der kender Rasmus Rasmussen af Lovdal, Them Sogn, bevidner herved, at han er os bekendt som et hæderligt og sanddru Menneske, der altid har ført en god og ærlig Vandel.“ Naar Sognepræsten og Sognefogeden, som gennem mange Aar har haft Lejlighed til at lære den paagældende at kende, ikke nærer Betæneligheder ved at udstede en saadan Attest for ham, skønt de godt vidste, at denne Sag har været fremme, synes jeg, der for de militære Myndigheder havde været al Anledning til, inden de farer frem mod denne Mand, som de har gjort, at skaffe sig Oplysning paa Stedet, saaledes at de kunde faa Klarhed over, at de ikke stod overfor en Forbryder, som det var nødvendigt at slæbe i Arrest og holde i Arrest 4—5 Dage uden at tage ham i Forhør, og hvem det var nødvendigt at forbyde at sætte sig i Forbindelse med Familien, at skrive til den. Der blev ogsaa nægtet hans gamle Fader Adgang til at tale med ham i Arresten, skønt denne var ængstelig for sin Søn, fordi han saa hovedkulds blev kaldt bort og blev borte, og gerne vilde tale med ham. Hvorfor behandle ham som en Mand, der var overbevist Forbryder, skønt man med største Lethed kunde have skaffet sig Oplysning om, at man her stod overfor et Menneske, der overfor sine Omgivelser, blandt dem, der kender ham, nød almindelig Agtelse og var anset for at være baade sanddru og hæderlig i sin Vandel?

Der blev saa, efter at den unge Mand var kommet hjem, ved min Medvirken indsendt en Klage til den højtærede Forsvarsminister over, hvad der var passeret, og jeg formoder, at den højtærede Minister har ladet Sagen undersøge. Hvor vidt denne Undersøgelse er kommet, skal jeg ikke kunne sige, men jeg kan i hvert Fald udtale, at det er meget vanskeligt at faa nogen Klarhed over, hvad der sker i disse Krigsretter, hvad jeg om et Øjeblik skal oplyse. Den højtærede Forsvarsminister tilstod den paagældende unge Mand et Beløb paa 21 Kr. Saa vidt jeg skønner, er det efter gældende Praksis, at de under saadanne Omstændigheder faar 3 Kr. om Dagen for hver Dag, der medgaar. Der er altsaa ikke Tale om nogen egentlig Oprensning, men kun om Erstatning for den Tids-spilde, man har forvoldt ham ved unødigt at holde ham i Arrest. Det er ogsaa en meget beskedent Erstatning; den svarer i hvert Fald ikke til Tidens Fordringer, men det er muligt, at man ikke har Adgang til at yde mere, og der er dog derigennem fra den højtærede Forsvarsministers Side udtrykt, at der neppe for de militære Myndigheder havde været Anledning til at fare frem paa den voldsomme Maade, som sket er overfor den paagældende unge Mand.

Jeg nævnede før, at det er vanskeligt at faa Klarhed over, hvorledes Optrinene i Krigsretten foregaar. Det er naturligvis ikke mærkeligt, thi naar der er hengaaet lang Tid, er det ikke saa nemt for de paagældende, der har medvirket i Retten, at huske, hvad der er foregaaet. Min Medvirken i denne Sag førte til det, som det i Regelen fører til, naar en socialdemokratisk Redaktør medvirker til at hjælpe Folk til deres formentlige Ret, at jeg blev bæret med et Sagsanlæg af Auditøren, fordi jeg havde kritiseret hans Affærer, og han finder naturligvis, at jeg skal sættes, jeg ved saamaend ikke hvor mange Maaneder, i Fængsel i den Anledning. Under Vidneførselen ønskede jeg at føre det Vidne, som ene og alene kunde give Beretning om min Medvirken i Sagen, nemlig den paagældende unge Mand, og nu er det særlig betegnende for Auditøren, at han gjorde alt for at forhindre, at jeg kunde føre den paagældende Mand som Vidne, han anlagde endogsaa Sag imod ham for derved at gøre ham inhabil som Vidne. Nu vilde Skæbnen, at dette Sagsanlæg kom saa sent, at det ikke lykkedes at forhindre Vidneafhøringen. De Udtalelser, jeg har gengivet her i Dag som dem, der skulde være faldet fra Auditøren,